

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan

Nașterea Mea din Fecioară, minunea prin care Eu, Dumnezeu Fiul, M-am născut prunc pe pământ acum două mii de ani, a fost umiliința Tatălui, minune care nu se suie la mintea omului, căci mintea lui este mică pentru ca să se poată umili când Dumnezeu îi grăiește lui prin minuni, și de aceea Dumnezeu a venit pe pământ și S-a născut și a crescut cu chip blând și smerit înăuntru și în afara Sa, acoperindu-și slava Sa, căci omul este mic și nu este născut din cer ca să le poată pricepe pe cele cerești venite pe pământ sub chipul umiliinței, acoperindu-și slava lor înaintea omului, căci scris este: «*Nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu în toată slava Sa și să rămână viu omul*». Sub chipul umiliinței Mele însă, omul M-a putut vedea treizeci și trei de ani pe pământ, iar în cei ce Eu am pus darul umiliinței de duh, aceia M-au cunoscut că am fost Dumnezeu Fiul, trimisul Tatălui după om, și Mi-am împlinit lucrarea, căci omul este cel ce împlinește lucrările Mele pe pământ, și fără om Eu nu le pot împlini, dar Îmi trebuie om blând și smerit cu inima precum Eu sunt, căci dacă omul nu este așa, nu poate să creadă în cele ce vin de la Dumnezeu între oameni acoperindu-și slava lor ca să poată veni. Amin, amin, amin.

Amintirea nașterii Mele cea de acum două mii de ani ar fi să-l facă pe om mai umilit, mai încăpător în el însuși pentru Dumnezeu, căci Eu M-am umilit cu totul pentru ca să vin pe pământ, dar dacă omul nu se suie cu mintea la umiliința Mea, el se bucură, se mărește în sine la amintirea minunilor lui Dumnezeu, și face din zilele umiliinței Mele zile de bucurie pentru el, nu zile de umiliință și de rod de credință sfântă care să rodească în el darul umiliinței de duh, care l-ar învăța pe el taina aceasta, că mare taină este darul umiliinței de duh și nu se suie la mintea omului tainele cerești care vin pe pământ pentru facerea omului, căci omul nu este făcut, nu are cine să-l facă pe om, și făcut să fie apoi.

Pe pământ sunt două feluri de neamuri: neamul omenesc și neamul creștinesc. Neamul omenesc poartă numele de fiii oamenilor, iar neamul creștinesc poartă numele de fiii lui Dumnezeu. Am venit pe pământ sub chip de om cu totul, căci am murit ca omul ca să nimicesc în trupul Meu moartea, cel din urmă vrăjmaș pe care omul trebuie să-l nimicească, dar cu puterea Mea din el și nu cu puterea lui. Omul însă nu se apropie să cunoască această minune lucrătoare de om nou în om. Omul trebuie să nimicească păcatul în trupul său după ce ajunge să-și amintească de moartea omului zidit din pământ de mâna Mea, și căruia i-am spus apoi că dacă nu va asculta de Mine va muri negreșit.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor! Omul nu poate păcătui decât după ce el moare, căci păcatul se naște mai întâi în minte și apoi se coboară în trup și îi omoară omului inima prin otrava lui, și apoi omul își pierde puterea sufletului și se învoiește cu plata păcatului, și așa moare omul și așa se face el sălaş diavolului care l-a scos pe om din raiul pe care Eu l-am așezat pe pământ pentru om ca să fie omul după chipul și asemănarea Mea și nu să se facă diavol prin nesupunere și prin neascultare, lucrări prin care omul se face pe sine dumnezeu peste el.

Mama Mea Fecioara Mă privește cu duhul plin de umiliință și are lângă ea și lângă Mine pentru sărbătoarea nașterii Mele toate puterile cerești, toți îngerii și toți sfinții în sărbătoarea Mea și a ei. Mă mângâie mama Mea așa cum Mă mângâia când eram prunc mic, în care a crescut minunea omului cel nou, om născut din cer pe pământ, coborât din cer și născut pe pământ pentru lucrarea pe care Tatăl a avut-o de lucrat pentru nașterea din nou a omului care voiește să fie din cer pe pământ și nu de pe pământ așa cum a rămas omul cel ieșit din om vreme de șapte mii de ani.

Mama Mea cea plină de blândețe și de duh umilit ca și Fiul ei, Cel Unul născut din Tatăl și din ea, Mă mângâie aici, pe pământul țării întoarcerii Mele cu duhul și cu cuvântul între oameni, pe pământul cel întâi ieșit din ape la facerea cerului și a pământului, pe locul din care Eu, Cuvântul Tatălui, am luat lut cu mâna și l-am plămădit pe om în ziua a șasea între zilele facerii, zile măsurate cu măsură cerească: o seară și o dimineață fiecare din cele șase zile ale facerii. Iar a șaptea zi a fost odihna Mea, și Eu am sfințit-o pe ea, căci omul era atunci sfânt ca și Dumnezeu, prin supunere și prin ascultare și nu cunoștea frica, ci numai bucuria Mea în el.

Mă mângâie mama Mea aici, pe pământul întoarcerii Mele cu duhul și cu cuvântul între oameni, și Îmi grăiește și îi grăiesc înaintea neamurilor de pe pământ. Amin, amin, amin.

– *O, Fiule copil al Tatălui și al meu și al celor ce Te cunosc și Te cresc cu dor și cu iubire în ei! Eu stau cu mâinile întinse deasupra pământului român ca să-l ocrotesc pentru Tine și pentru cei ce s-au făcut ai Tăi în mijlocul lui. Taina lui e cât șapte mii de ani. Taina lui stă acoperită, căci așa este lucrarea tainelor Tale și așa lucrează ea spre descoperirea ei. Dar omul s-a așezat prea mare pe pământ și nu se așteaptă ca Tu să vii să-i spui că nu el este stăpân pe pământ și că Tu ești, fiindcă ești Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului, iar omul de pe pământ e om, că dacă n-ar fi om și atât, nu s-ar fi încumetat să se facă stăpân peste ale Tale și fur înaintea Ta, Doamne.*

Tu naști cuvânt de viață și de mângâiere pe pământ, chemându-l pe om la darurile Tale, darurile umilinței de duh, cu care el poate pătrunde taina vieții, duhul prunciei, fără de care omul nu poate pătrunde taina împărăției cerurilor, împărăția Ta în om, Fiule Doamne, împărăție furată de om după ce Tu ai făcut omul. La început omul nu a fost prunc, căci l-ai făcut după chipul și asemănarea Ta, dar el n-a fost ca Tine, supus și ascultător ca un prunc, n-a luat de la Tine acest duh al prunciei, duhul de fiu, pe care Tu îl aveai, căci erai Fiul Tatălui Tău.

O, mâna Ta cea tare și ocrotitoare este așa când ea are peste cine să lucreze așa, când omul stă fiu sub mâna Ta cea făcătoare, după ce el se dă Ție spre facere din nou, din cer și nu din om cum este omul făcut. Dar acum mâna Ta se trage în lături de peste tot omul care nu Te are pe Tine de Dumnezeu venit de la Tatăl pentru ca să asculte de Tine omul de pe pământ. Face omul din zilele umilinței Tale zile de bucurie pentru el, nu pentru Tine, dar ceasul Tău a sosit mai mult ca acum două mii de ani, ca să-Ți iei înapoi ce este al Tău și nu al omului, Doamne și Stăpânule a toate. Pământul român este acum în mâna Ta, nu în mâna omului, și Te rog, acum, de pe el pentru Tine, nu Te mai rog pentru om. Te rog, Fiule ascultător și supus, adu-Ți aminte de făgăduințele Tale rostite pentru pământul român și ia cârma acestei corăbii care va pluti pe deasupra a tot răul care va bate păcatul de pe pământ și pe tot omul mare în duhul lui și care dă încă să stăpânească pământul alegerii Tale, pământul întoarcerii Tale de la Tatăl cu sfinții Tăi, Doamne Cel scris în Scripturi ca să vii iar.

Să deschidă omul necredincios Scripturile acestor zile și să caute în înțelepciunea lor și a tainelor lor, să caute cu duh umilit și nu cu mărire de sine cum că el știe cuvântul Tău și că nu mai vrea altceva decât Scripturile. Tu însă n-ai murit, ci ai înviat cu mare slavă acum două mii de ani, și nu ai înviat ca să taci pe veci, ci ca să grăiești atunci și acum, așa cum i-ai spus omului că Tu ești Alfa și Omega, și nu altfel ești, iar cel ce nu Te primește așa, va fi bătut mult, ca și cel ce va fi găsit lenevindu-se pentru cele de la Tine pentru om aduse cu Tine pe pământ. Amin.

Te rog, Fiule ascultător, să nu treacă cerul și pământul spre taina cea încă neînțeleasă de om pentru cer nou și pentru pământ nou, până ce Tu nu Te vei slăvi pe pământul român cu toate făgăduințele Tale cele pentru el rostite prin gura Ta înaintea fiilor cuvântului Tău, din care Ți-ai făcut pe pământ poporul de nou Ierusalim, popor de sfinți în mijlocul neamurilor pământului, în mijlocul neamului oamenilor, neam viclean și stricat și prin care ei strălucesc ca niște luminători ai lumii, Doamne. Îndură-Te și ocrotește cu toate puterile cerești coborârea Ta cuvânt pe pământul român și așează-Te tainic și descoperit la cârma corăbiei salvării și fă-i pe

oameni să învețe să se închine Ție în Duhul Adevărului, cu Care Tu îi înveți pe cei aleși de Tine pentru slava Ta de azi și pui mereu în ei darul credinței sfinte, darul rugăciunii poruncite de gura Ta pentru pământul român, ca să ai credință pe pământ în calea venirii Tale, și pe calea ei să poți veni, după cum ai și putut să împlinești ca un Dumnezeu Care poți totul în numele Tatălui Nostru, Tatăl Savaot. Amin.

Uită-Te, Fiule Doamne, spre cei ce se numesc pe ei biserică a Ta pe pământ, și clatină de la locul ei cel sus pus minciuna cea îmbrăcată în haină de miel, că Tu, ca și acum două mii de ani, ești ținut sub obroc și Îți este folosit numele pentru ca să-și facă din el slavă a lor oamenii minciunii care își zic biserică. Dar altfel este neamul creștinesc, și nu este ca cel lumesc care se surpă curând, curând de peste tot cu toate turnurile lui peste care va cădea foc din cer, ca toate să fie lămurite și încercate prin foc și nu altfel, spre vederea celor ce sunt și vor rămâne, și ale celor ce nu sunt și care vor arde cu foc. Amin.

O, mai înainte de lămurirea a toate cele ale voastre și nu ale lui Dumnezeu cum căutați voi să înșelați pe oamenii care nu mai văd calea vieții și adevărul ei, dați-vă la o parte de pe locurile voastre înalte, de pe scaunele voastre împodobite! Dezbrăcați-vă de haina slavei deșarte, aruncați de la voi mândria și de bunăvoie îmbrăcați-vă în sac, spre pocăință și spre iertarea păcatelor, prin împăcarea cu Dumnezeu, că vine peste voi zi de spaimă, zi care arde ca un cuptor și care pedepsește în ea toată slava deșartă și pe toți cei ce se închină ei, și ea lor. Veniți spre pocăință! Aplecați-vă spre izvorul cuvântului care se face adiere de Duh Sfânt peste cei credincioși lui, și foc cu pucioasă peste cei necredincioși Fiului meu!

Cuvântul Tatălui este Fiul meu în mijlocul pământului român. Nașterea Lui mai înainte de vecii din Tatăl, și acum două mii de ani prunc din trupul meu cel fecioresc, a fost umilința Tatălui, Care S-a aplecat cu Fiul Său până la om, și minunea aceasta nu se poate sui la mintea omului care nu se poate umili când Dumnezeu Făcătorul îi grăiește lui prin minuni, prin chipul Lui cel blând și smerit între oameni și prin oameni. Amin.

Și acum, Fiule Doamne, naște iarăși lumea precum ai promis acum două mii de ani, și cu Duhul Adevărului fă-Ți loc în mințile și în inimile celor ce nu se știu decât pe ei stăpâni pe pământ! Iar ca să Te știe, atinge-Te de ei, și Te așează apoi Stăpân a toate, după cum ești peste cei credincioși și peste cei necredincioși, ca să știe lumea că de la Tatăl ai ieșit și că El Te-a trimis și Te trimite cu Scripturile care așteaptă de la Tine, prin cuvântul Tău din ele, împlinirea lor, Fiule. Amin, amin, amin.

– O, M-am născut pe pământ, mamă, prunc mic din tine, și Dumnezeu mare peste pământ, și fericită este sluga pe care o găsesc priveghind înaintea Mea acum, la venirea Mea, iar cei ce nu cred venirea Mea, vor crede în ea, mamă. Amin.

Pe vremea când mucenicul Ștefan Mă mărturisea Dumnezeu viu înaintea celor ce M-au omorât spre învierea Mea și a celor credincioși venirii Mele după om, scrâșneau din dinți cei care îl vedeau pe el strălucind ca îngerii din cer pentru plata mărturisirii lui cea despre Mine. Dar au trecut două mii de ani de atunci și s-au îngrășat prea tare cei ce stau azi, ca și atunci, pe scaunul cel Mie și urmașilor Mei hărăzit de Tatăl, căci Tatăl Mi-a zis prin Duhul: «Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melchisedec», și altfel nu este această taină.

O, nu mai e de mult biserică cea care și-a pus numele de biserică a Mea. Ea este locul slavei deșarte a oamenilor măririlor pământești. În zadar se țin ei cu mâinile amândouă de scaunele lor care sunt lemne și pietre. Acești oameni mincinoși nu cunosc supunerea și ascultarea înaintea Mea, iar cine nu este supus lui Dumnezeu, nu-L vede, nu-L știe pe Dumnezeu, și de aceea îndrăznesc aceștia să-și ia măririi care pier odată cu ei, judecându-i înaintea Mea prin cei ce sunt ai Mei, credincioși și mărturisitori și purtători de Dumnezeu pe pământ. În zadar se țin aceștia de scaunele lor, că iată, vine un vânt mare de la Mine și îi va smulge pe ei dinaintea oamenilor, și oamenii vor vedea puterea Mea care doboară la pământ pe cei mândri și ridică pe cei smeriți,

după cum Scripturile proorocesc să fie. Amin. Iar mărturisorul Ștefan, cel mucenicit pentru slava Mea, cu dor mărturisește dintre sfinți și spune așa:

– *Răscumpără, Doamne, sângele meu și al celor ce au fost tăiați de pe pământ pentru mărturisirea Ta! Deschide cartea, deschide cerul ca să coboare puterile cerești, domniile cerești pe pământ, și fă dreptate sfinților Tăi și Ție, Doamne răstignit pentru iertarea păcatelor lumii care se întoarce spre pocăință, și fă împărăție a cerurilor pe pământul român, pe care sfinții Tăi vin cu Tine și mărturisesc că Tu ai deschis cerurile și grăiești, și numele Tău se numește: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.*

– Le-am deschis. Amin. Acum cincizeci de ani le-am deschis în taină, și tot M-au aflat dușmanii împărăției cerurilor și Mi-au prigonit vasele Mele. Au trecut de atunci cincizeci de ani, și cerurile nu s-au mai închis, și Eu sunt cuvânt peste pământul român cu sunet mare de trâmbiță.

Cerurile se deschid tot mai tare, tot mai mult, ca să cobor Eu cu multă slavă și cu adevărul. Amin. Eu sunt Adevărul, și numai Eu sunt; Eu și cei ce se fac după chipul și asemănarea Mea în ei, și apoi în afara lor. Amin.

Eu sunt Domnul umilinței și al slavei ei. Nu este slavă mai mare ca umilința de duh. Ferice celui ce este găsit așa și celui ce se face așa înaintea Mea, căci este gata venirea Mea, și Mă sărbătoresc curând pe pământul român cu praznicul cincizecimii venirii Mele.

S-au scurs cincizeci de ani de cuvânt al Meu peste pământ, și lumea a fost găsită necredincioasă, căci pe neștire este venirea Mea peste cei ce nu veghează pentru ea.

Vin cuvânt de facere nouă pe pământul român ca să le înnoiesc pe toate. Aplecați-vă, voi, cei ce v-ați așezat să cârmuiți prin valuri corabia Mea, acest pământ, pământul român, pe care Eu Mi-am așezat tronul cuvântului Meu de pe care grăiesc și binecuvintez și curăț cu el fărădelegea de peste tot. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, învață darul umilinței de duh, darul prunciei, darul prin care omul este supus lui Dumnezeu și ascultător de Tatăl. Întărește-Mi porțile venirii Mele și Mi le ocrotește cu grijă, căci ele nu trebuiesc lovite, ci întărite. Eu din porți grăiesc și lucrez după voia Mea care stă în porți. Amin.

O, poporul Meu, nu uita să fii ca pruncul, ca împărăția cerurilor din cei mici pe pământ. Tu drepturi să nu cauți, să nu vrei așa, ci să știi înțelepciunea fiilor lui Dumnezeu care au numai îndatoriri și care toate drepturile le lasă Stăpânului lor, Domnul Făcătorul. Amin.

Pace ție, și fă-ți datoria înaintea Mea pentru vremea Mea cea odată cu tine pe pământ! Pacea Mea peste porțile tale, porțile dintre Mine și tine, și veghează ca o slugă fericită de slujirea cea pentru Stăpânul său! Eu sunt Stăpânul. Eu sunt Cel ce sunt, iar tu să fii popor sfânt, bob udat și ocrotit de mâna Mea, și din care va ieși poporul român, noul Meu popor român, popor sfânt, spre slava Mea peste toate neamurile de pe pământ și spre răscumpărarea dreptății sfinților Mei care așteaptă venirea Mea cu ei pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

27-12-2004/09-01-2005